

Nagy-Rörös, april. 17. 1858.

Kedves jó barátom!

K573 / 1137.

Vén asszony nem vagyok, nem is adok az álomra sem,
mit; de mostanában oly gyakran s legközelebb
két éjjel egymás után oly élénken álmodtam róla,
sok, hogy mintha babonás sejtésem kezd háborgat,
ni. Meglehet, hogy mind ez csupán beteges agyam
éji káprázata „aegri somnia”, semmi egyéb: de
meglehet az is; hogy e megmarkolható, fonsolható
röfölkető világban kívül más is létezik körülöt,
tünk, melynek kárpisja olykor olykor lebbou jól
csak, sokkal rövidebb időre és titokfeszűbbé,
hogyszem a tudomány a sejtett valót kétely nélküli
igarsággá tudna kristályosítani, hogy magazinjába
rakassa, mint valami kőöt. Azt is nem állhatom
meg, hogy míg ez álomok benyomása alatt vagyok,
megne kérdjem tőled: hogy vagyok édes jó barát,
om? Az éjjel hozzáim jöttetek, előbb a kedves
komárom asszony, fényes hintóban, két hatalmas lóval,
melyekben a „fátyoli” és társát sehogy sem bírtam
felismerni, s komáromasszony sem az én „kicsi”
komáromasszony volt, hanem egy júnói természetű
hölgy, magas, telt alak, kedvesen és sokat cse,
vegő; vonásait mindegyik által felismerhettem. Itt,
mára lakomat rendeztünk; te arután érkeztél
meg csikorgó rosz szekeren s gebe lovakon; az,
csod s egész természet: „heu! quansum alter ab
illo Tompa erat” kivel harmadfél-éve az
agielki barlangban bujkáltam: sörény, sárga

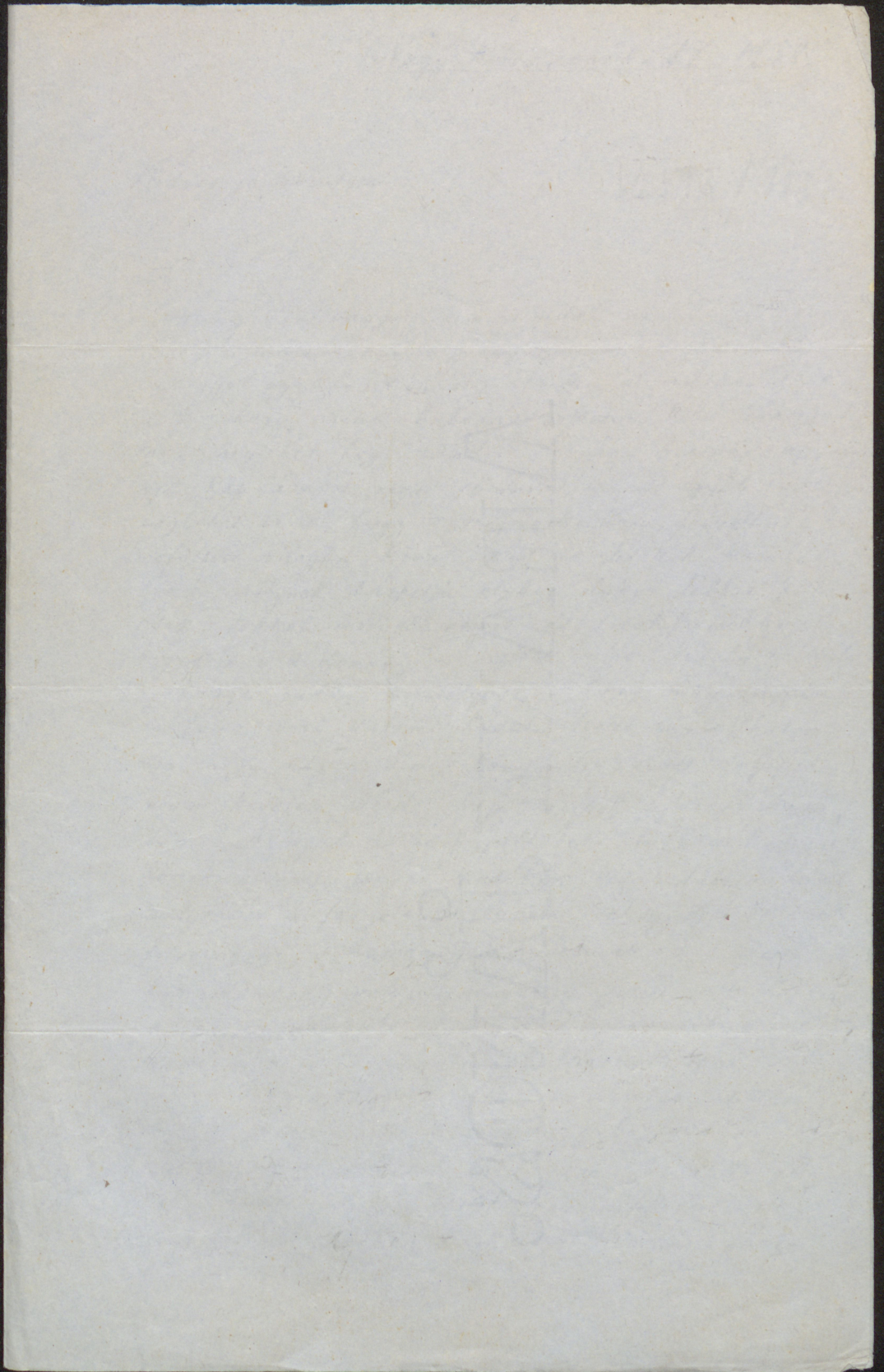
komorú alak. Effele boldogság okos embert nem zavart, gyan meg, de tessék, hogy itt laknátok a komorúban, hol ez a nagy „Kivándorló” terpekkedik, bizony csak be, nyitottam volna én mingyárt reggel korlátok, megker, Lenni: „édesim, hogy aludtatok; oly furcsát álmodok, nincs valami baj?” mit nem tehetvén, a kérdésezt jelen soraim, ra bírom.

Áh, hála éne annak, ki a jót és gonvitt mért, túr, keső állapotban vagyunk, a menyiben sorunk folyva a régi. Telnek az egyhangu napok, kevés örömmel a jelenben, nem rémös reményvel a jövőre mért; de mégis elég nyugodtan, nem zavarra semmi nagyobb baj által. A gyermekek nőnek: Laci akkora mint én, Julisa kicsiny maradt, égar, de már ő sem akar „kis leány” lenni; az anyjok néha fájlalja lábát, én régő fejemmel sokszor jobb szeretnék sétálni nemmi, mint lelkére: de végre is ez az élet! Ha nem is olyan, mint a Skócia k. boldogsága, ki most virágitik máfodtat, — ennyi is jó „örög” ember, reknék. Károlyt sokan féltek a hárságtól, mert arája, mind minden szépség, nagyon ki volt téve a rágalom nyelvének: én nem tudom, mi van a dolozbau; azt sejttem, hogy Károly most nagyon boldognak érli magát: adja isten, úgy legyen mind hűlő!

Lauri fiaue sürges, vinné már a levelet postára, tehát jókaton ellenéte most egyszer berárom a máfodit lapon. Isten teged és az én jó komarská, mat — Jerehen minden jóval örökkön örökké

Kivend
Arany

X